ANUL VII. - No. 9
1 Martie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VII. — Nr. 9

Cluj, 1 Martie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Comunismul, un aspect al primejdiei jidoveşti.

Comunismul nu este o doctrină politică, pornită dintr'o concepţie, cinstit, deci dezinteresat făurită. Comunismul aşa cum îl cunoaşte lumea din experienţa sovietică, este operă de distrugere continuă săvârşită de Jidani, pentru ca după ce vor fi zdrobit ultima rezistenţă, să ia ei frânele puterii.

Rezistenţa vine din partea oamenilor şi mai ales a instituţiilor vechiului regim. Aşadar, aceşti oameni trebue suprimaţi; zis şi făcut: au asasinat, Jidanii, toată clasa intelectuală a Rusiei, pentru ca mulţimea dela sate şi oraşe să rămână fără conducători de baştină.

Ceea ce au făcut în Rusia prin violenţă, fac în celelalte ţări prin mijlocul perfid al presei ce le stă la dispoziţie; şi anume, răstoarnă sistematic ierarhia valorilor, spre a ajunge la putere, nu cei capabili, nu cei corecţi, nu cei cu simţ autohton, ci ticăloşii, netrebnicii şi demagogii, aşa cum au isbutit să aducă la putere în România partidul naţional-ţărănist în Noemvrie 1928.

Al doilea isvor de rezistenţă, contra valului comunist, sunt instituţiile pe care se întemeiază şi s'a desvoltat societatea omenească de când, prin sforţări milenare, a ieşit din stadiul barbariei.

Aceste instituţii sunt trei: *familia, proprietatea* şi *religia*.

Pe fiecare din aceste aşezăminte străvechi, comunismul jidovesc le-a distrus în Rusia:

Familie nu mai există; femeia nu mai are stabilitatea de soţie, nici îndeletnicirea de mamă. Este comunizată pentru bărbaţi şi despărţită de proprii ei copii, cari dela vârsta de un an sunt luaţi dela sânul mamei şi crescuţi colectiv în stabilimente publice.

Proprietate imobiliară nu mai există, sub formă individuală: s'a comunizat în sensul, că fostul proprietar a devenit un simplu lucrător, plătit cu un salariu, ce reprezintă minimum de *mizerabilă* existenţă, şi obligat, cu sancţiunea de a fi împuşcat, să muncească pentru comunitate. Proprietarul liber a devenit un *rob sovietic*. Comunismul în agricultura rusească a introdus regimul sclaviei de jos, întregită cu tirania sângeroasă de sus. In felul acesta, toată lumea muncitoare s'a proletarizat, devenind o turmă flămândă şi demoralizată sub puterea necontrolată a conducătorilor. Cine sunt aceşti conducători? îi ştim cu toţii: *ori Jidani de baştină, ori slugi jidoveşti.*

Religia nu mai există. Acest suport moral, isvor de mângâiere, de speranţă şi credinţă în mai bine, l-au suprimat Jidanii.

Crezi, iubite cititor, că aceste trei instituţii sunt considerate, de reformatorii comunişti, adică de Jidani, ca adevărate piedici stând în calea fericirii colective? Crezi că domneşte buna credinţă a reformatorului fanatic, ce luptă năprasnic cu o indestructibilă şi inalterabilă sinceritate pentru idealul său? Nu amice, te înşeli amar, căzând în ispita unor asemenea presupuneri!

Jidanul a desfiinţat *Familia* creştină, de peste Nistru, cum de altfel se străduește să o distrugă şi aiurea; dar în neamul său o păzeşte, o susţine şi o întăreşte, pe măsură ce o distruge la goimi.

Jidanul a desfiinţat *Proprietatea* individuală peste Nistru, cum de altfel încearcă să-i distrugă bazele şi aiurea; dar în neamul său o păzeşte, o susţine şi o sporeşte deposedând pe goimi, în profitul rassei lor. Ei sunt comunişti spre a distruge acest isvor de putere, pentru ca pe cale revoluţionară să-l ia în stăpânire. Comunişti *pentru alţii*, Jidanii sunt stăpânii aurului din bănci, sunt proprietari de imobile preţioase, şi de acţiuni rentabile în toate intreprinderile, unde creştinii lucrează ca robii, spre a le spori averea.

Jidanii au desfiinţat *Religia* peste Nistru, cum de altfel încearcă şi aiurea, prin secte religioase şi batjocorirea infamă a slujitorilor altarului; dar în neamul lor o păstrează intactă, o susţin şi o întăresc pregătindu-se, prin Sinagogă, la acea disciplină severă, pe care o socotesc necesară în ziua când vor fi distrus orice putere de rezistenţă, în societatea creştină.

Iată, iubite cititor, întinderea şi adâncimea hipocriziei jidoveşti: Jidanul este *comunist* pentru altul şi *individualist* pentru el şi rassa lui; este *ateu* pentru creştini, şi *habotnic credincios* pentru el şi rassa lui; este *internaţional* pentru alţii şi *naţionalist* intransigent pentru el şi ai lui; este *revoluţionar* pentru alţii, dar *conservator* nesguduit pentru el şi rassa lui; este *modernist* pentru alţii, dar supus *orbeşte tradiţiei* din rassa lui.

Cere altora *toleranţă* şi este cea mai *intolerantă* fiinţă din câte a cunoscut istoria: dovadă purtarea dictaturii jidoveşti în Rusia. Cere libertatea presei, spre a rătăci opinia publică, spre a calomnia, spre a distruge coeziunea sufletească şi energia morală a poporului, unde s'a încuibat; dar exercită cea mai sălbatică cenzură, cu sancţiunea pedepsei capitale, în Rusia sovietică, pentru ca lumea să nu afle toate crimele, toate jafurile, toate nelegiuirile de cari s'a făcut vinovat neamul lui Iuda, dela instalarea triumviratului jidovesc (Trozki—Zinoviev—Kamenev) *Braunstein—Apfelbaum—Rosenberg*, până în zilele noastre.

In această privinţă domneşte conspiraţia infamă a tăcerii, — şi deci existenţa complicităţii — a întregii prese jidoveşti din lume, care află imediat şi trâmbiţează, *urbi et orbi*, că un Jidan ar fi fost maltratat în România, dar nu află, nu ştie, nu descoperă, nu denunţă nimic din ce se petrece în Rusia, deşi toată presa mondială, stăpânită de Jidani, dispune de toate agenţiile de informaţie depe glob!

Iată infama ticăloşie, a conducătorilor jidani din presă de pretutindeni, cari nu găsesc nici un cuvânt de protestare contra faptelor

săvârşite de consângenii lor.

De ce? *Pentrucă Jidanii le comit; şi pentrucă neamului jidovesc profită.*

Şi atunci, orice consideraţie de umanitate, de moralitate, de dreptate, dispare în conştiinţa neamului hipocrit şi crud, care astăzi impune lumii creştine tăcere asupra crimei comuniste, dupăce a încătuşat-o prin stăpânirea aurului, stors prin fraudă şi sânge, din patrimoniul popoarelor creştine.

Şi totuşi mai sunt naivi, cari cred în dezinteresarea şi înalta menire socială a comunismului!

Deşteptaţi-vă, rătăciţilor: sunteţi pradă amăgirii jidoveşti!

Comunismul este arma specifică, cea mai distrugătoare, a coexistenţei Jidanilor printre noi.

Concluzia: Trebue scoşi din mijlocul societăţii europene; şi atunci, ca prin farmec acţiunea comunistă va înceta.

I. C. CĂTUNEANU.

Două măsuri în aplicarea legii.

Am văzut cu durere cum cei 2 preoţi din Borşa au fost aruncaţi în închisoare şi-au stat astfel nejudecaţi 6 luni. Am văzut cum au fost pe nedrept acuzaţi, am văzut cum Jidanii şi jidoviţii fără conştiinţă şi fără nici un cuget i-au batjocorit.

A ţinea luni întregi pe un acuzat şi în urmă să se vadă că nu au nici o vină, aceasta e cea mai mare nedreptate.

In viaţa mea am văzut pe marele tribun al poporului *N. Fleva* închis la Văcăreşti; pe marele patriot *Nicolae Filipescu*, închis şi condamnat; pe un fost magistrat *E. Mavrocordat*, condamnat la o lună închisoare..., fiindcă pălmuise pe ministrul de justiţie depe atunci pe *N. Voinov*; pe jurnalistul *G. Panu*, condamnat la un an închisoare... etc. Şi nimărui nu i-a trecut prin gând, că aceste pedepse sunt infamante....

Când însă, aci în Clujul românesc, tronează puterea minoritară şi mai ales puterea jidovească şi străinii comit fapte infamante, cari sunt pedepsite nu numai de codul penal, dar şi de cele mai elementare principii de morală, — fapte condamnate de opinia publică — şi cari revoltă pe toţi acei ce au un pic din sentimentul onoarei, *aici aceste fapte sunt chiar păsuite;* se iau măsuri blajine.... măsuri îngăduitoare....

Primul rabin Akiba Glasner, care este capul religiei jidoveşti din Cluj e prins în flagrant delict de mituire. Se ştie că mituirea e cel mai greu delict în ceea ce priveşte dovedirea.... Trebuie să ai pe lângă cinste, şi multă dibăcie, pentru ca să-l poţi descoperi.

Şeful moralităţii jidoveşti se duce fără ruşine şi cu o mare îndrăzneală, încearcă să corupă, prin mituire, Poliţia din Cluj. Este surprins asupra faptului, pe când număra 22 de mii de Lei unui înalt funcţionar dela poliţie. Fapt dovedit prin mai mulţi martori...

Rabinul este trimis la parchet, apoi judecătorului de instrucţie.

Lumea a rămas înmărmurită de cutezanţa acestui Jidan.

Imediat s'au adunat Jidovii înaintea tribunalului — ca lăcusta cea flămândă — 3—4 sute, şi voiau să terorizeze Justiţia. Nu ştiu ce împrejurări au intervenit, dar faptul real este că primul rabin corupător, peste o zi, este pus în libertate.

MĂ ÎNTREB, CÂND EŞTI ACUZAT DE CORUPERE PENTRU FAPT DOVEDIT, PENTRU CE TU JUSTIŢIE AI DOUĂ MĂSURI: preoţii din Borşa 6 luni de închisoare în prevenţie; primul rabin numai o zi. ACEASTA E DREPTATE? PENTRU CE ACESTE DOUĂ MĂSURI? E BINE? E MORAL?

Dacă primul rabin comite fapte infamante, mă întreb, ce este în sufletul celorlalţi coreligionari ai lui... Fapte de genul acesta demoralizează lumea.

Rabdă, rabdă poporul, căci e bun şi blajin. Dar ferească Dumnezeu să-l ajungă cuţitul la os.

G. SION
Cetăţean de onoare al Clujului şi fost procuror la Curtea de Apel din Iaşi.

In legătură cu impozanta adunare a L. A. N. C. la Rădăuţi.

Puteam prezice cu un an înainte, ce va scrie presa jidovească şi jidovită, din întreagă ţara, asupra unei mari adunări de a Ligii Apărării Naţionale Creştine. Indiferent cine ar fi provocatorul, indiferent dacă ar fi stâlciţi în bătaie sute de săteni români nevinovaţi, de agenţii forţei publice, tot L. A. N. C. este de vină în faţa acestei prese înstrăinate.

Singur ziarul *„Universul“* a avut, cu ocazia adunării dela Rădăuţi, o atitudine obiectivă şi curat românească.

Ne-a mirat şi nu prea declaraţia d-lui *prof. Iorga*, în Parlament, care susţine că la Rădăuţi a fost o întrunire cu caracter revoluţionar şi că ofiţerii au fost loviţi în cap cu ciomegele, de ţărani; că s'a dat voie să se ţină întrunirea de către nişte agitatori fără conştiinţă, înebunind ţăranii ca să-şi bată joc de armată, supremul argument pentru păstrarea ordinei.

Cu părere de rău trebue să-i spunem d-lui Iorga, că stă sub influenţa anumitei prese, mai ales când e vorba să se răzbune pe dl. prof. Cuza. *Ca să falsifice însă în aşa hal un fapt cunoscut de zeci de mii de oameni, nu ne-am fi aşteptat.*

Dar pentru acei Români, cari doresc să afle adevărul asupra întrunirii L. A. N. C. dela Rădăuţi, mă simt dator să fac o dare de seamă asupra celor petrecute, înainte de deschidere, precum şi asupra modului cum a decurs această mare adunare.

Pornind, în dimineaţa zilei de 1 Februarie subsemnatul, din gara *Dorneşti*, spre Rădăuţi, cu D-nii *Dr. Trifu*, *prof. Huţan* şi *avocat Tcaciuc*, a fost anunţată siguranţa din Rădăuţi, să ne întâmpine. Am fost opriţi şi conduşi la poliţie, unde între altele ni s'a comunicat că congresul este oprit de ministerul de interne.

Prin oraş era pustiu, par'că era în timpul răsboiului. Cu deosebirea că acum nu se vedeau nici Jidani pe străzi, cari în vremea răsboiului rămân pe acasă. Să se ştie că Rădăuţii gem de Jidani.

Dela poliţie am plecat la d. *Robu* preş. L. A. N. C. — Rădăuţi, unde începuseră să sosească informatori de ai Ligii, că la intrările în oraş s'a concentrat oştire călări, care calcă în picioare fără nici o cruţare pe sătenii paşnici — în număr de zece până la douăsprezece mii — ce voiesc să vină la adunare, dar să ştim noi că ei tot vor străbate în oraş, căci nu înţeleg dece ar putea fi opriţi, când toate par-

tidele și Jidanii își țin adunări fără să-i împiedice nimeni.

Pela orele 10 au rupt cordoanele de armată, sătenii ce veniau pe șoseaua *Volovățului*, în număr de peste una mie. Aceștia sunând din goarne adunarea, au trecut prin oraș și le-au ajutat comunelor dela celelalte bariere, să poată răzbate până la locul de adunare. Armata a devenit mai furioasă, iar câțiva soldați cu pistrui pe față, dădeau anume caii unde era mulțimea mai deasă și apoi îi învârtiau ca să loviască cu copitele. Așí mai spune ceva aici, dar nu pot, deoarece am prea mult respect față de oștire. Poate vor înțelege D-nii comandanți superiori, că-i timpul suprem să nu mai scadă prestigiul armatei, de gustul unor politiciani, cari le văd toate prin prizma partidului lor, desconsiderând interesele supreme ale țării. Cu această ocazie a fost lovit și studentul Popescu de un cal, în frunte, în centrul orașului, nemai vorbind de sutele de săteni cu lovituri mai ușoare.

Nu au lipsit aici — deși în luna Februarie — nici pompele cu apă sistem București, cu cari și-au bătut joc de săteni, udându-i până la piele.

Este de admirat populația românească a satelor, care a dat dovadă de atâta răbdare, lovită și stâlcită fiind din ordinul unei administratii fără cap, care stă la discreția Jidanilor, și irită pe cel mai pașnic Român. Dar populația a mai arătat că nu înțelege să fie împiedecată de a lua parte la o adunare românească curată, când toate partidele își pot ține adunările lor nesupărate de nimeni.

La ceasurile 12, erau adunați Românii, *în așa număr cum nu se mai văzuse nicicând la vr'o întrunire politică în Rădăuți*. Citind avocatul Tcaciuc telegrama de protest către M. S. Regele, contra barbariei nemaipomenite, ce s'a comis din ordinul prefecturii, sosește comandantul militar și procurorul, însoțit de deputatul Percec. Când l-a văzut mulțimea pe acest deputat, a început să strige ca la comandă: hotule! hotule! încât se auzia la chilometri. Mulțimea întindea mânile după el să-l sfâșie. Presedintele adunării d. Robu, s'a aruncat în mulțime, și ajutat numai de forța sa și respectul ce i-l poartă populația, l-a condus la oarecare depărtare de adunare pe deputatul Percec care-și pierdu-se conștiința. Numai în felul acesta s'a putut evita sfâșierea unui om neghiob, care a crezut că, după ce a făgăduit lucruri din stele, în opoziție, iar de doi ani trăiește în îmbuibare, poate să apară într'o adunare sub scutul parchetului și al oștirii.

A început apoi discuția între fruntașii Ligii A. N. C., parchet și comandamentul militar, dupăce se adunaseră atâtea mii de Români la un loc, cari, dacă s'ar fi încercat să fie împrăștiați, nu se știe unde se opriau. De acest fapt își dădea seama și parchetul și armata, cari în definitiv nu purtau nici o vină la cele întâmplate. Ii citiam în față d-lui Colonel Stavrescu, fostul meu comandant în școala militară, amărăciunea de care era cuprins, din cauza situației penibile depe urma unor politiciani fără scrupule.

S'a permis ținerea adunării pe răspunderea noastră, luând cuvântul, d. Robu, Dr. Trifu, subsemnatul, prof. Huțan, av. Tcaciuc și Bogdan. După aceasta întreaga *adunare a cerut depunerea jurământului* pe steag, plecând apoi fiecare comună *în coloană de marș, cu goarne și cântând cântece naționale* și dând prin aceasta exemplu celor nevrednici, cari s'au cocoțat prin politică în fruntea jud. Rădăuți, că sunt mai cuminți și că membrii Ligii A. N. C., chiar hărțuiți, după cum am spus, *știu să păstreze ordine.*

Cu toate protestele partidelor și ale Jidanilor, L. A. N. C. va continua să țină întruniri în întreagă țara, între cari următoarea va fi la Suceava, și în scurt vom schimba gândurile jidoviților și Jidanilor, cari zâmbesc când aud de un guvern al Ligii A. N. C.

Le vom da dovadă Românilor de bună credință, că suntem oameni serioși și că nu dorim conflicte cu organele însărcinate cu paza publică, amestecându-ne în fleacuri. Ca Români ținem să nu fie știrbit prestigiul autorităților românești, întrucât scopul Jidanilor este ca *noi să ne încăierăm între olaltă*, să ne schinguim, iar *ei să râdă* cum se bat goii, pentru dânșii. Sperăm că autoritățile nu le vor da ocazie Jidovilor să râdă.

Repet că prin aceasta am ținut să le dau Românilor cu dragoste de această țară socoteală, ca martor ocular, de cele ce s'au petrecut la Rădăuți, având tot dispretul pentru anumita presă și acei cari se inspiră din ea.

Prof. GEORGE CÂRLAN
— fost deputat —
Preș. L. A. N. C. — Suceava.

In țara noastră

Eri eram subjugații străinilor, cari ne persecutau în modul cel mai barbar! Azi: suntem ușoarele instrumente date în mâinile politicianilor și menite ruginei. Azi pe pământul românesc, cu ochi pierduți în zare, cauți zadarnic sufletele de oțel ale Românului „cu șapte vieți în pieptu-i de aramă"....

Pretutindeni stăpânește imperiul fricei și al întunericului. Este întunericul beznă ce stăpânește capetele plebei muncitoare, amețită de vraja satanică a alcoolului ucigător și lipsită de conștiința națională. Până când oare este ursit neamului nostru, auzind să nu audă și văzând să nu vadă? In văzul tuturor oamenilor de bine, ni se răpește tot ce avem mai scump în această sfântă țară, având partea suspinului înecat și murind cu dreptul în mână. Ce soartă amară este hărăzită Românului în țara lui.

Ne năpădesc revistele și cotidianele străine, precum năpădește buruiana, în primăvară, firicelul mititel al grâului de aur. Ne sfidează strălucirile aurului, smuls din comoara pământului românesc și încăput pe mâini străine. Trist, cu ochi în lacrimi, privești cum pleacă dela noi, codrii martori ai vremurilor de bejenie și de vitejie, precum pleacă toamna paserile călătoare și cu ei pleacă pentru totdeauna și freamătul lor fermecător.

Iar Guvernele stau nepăsătoare în fața acestor lucruri. Nici un guvern nu s'a gândit, până în prezent, ca el să organizeze o administrație capabilă, să înfăptuiască unirea sufletească a tuturor Românilor.

Pentru aceasta trebue, ca funcționarii administrativi să fie Români și adevărați slujitori ai dreptății. Nu ca până în prezent! Când toți perciumații și toate lichelele străine, sau înfipt în serviciile statului până în gradul cel mai înalt, având intrarea liberă.

Iar studențimea creștină, partea cea mai mare, fără de nici un ajutor material, va privi întinderea albăstrie, căci de geaba bate la porțile diferitelor administrații, cu speranța că doar', doar' va găsi un mic serviciu, pe urma căruia să-și mai îndulcească traiul vieții; totul de geaba. Studenții sunt lăsați să pribegească pe piețele diferitelor o-

rase, fără de nici un ajutor, sbătându-se în mizeria cea mai mare posibilă. Ca dovadă ne sunt multele sanatorii, cari azi gem, fiind căptuşite de corpurile bieţilor studenţi români; cari din cauza mizeriei au ajuns tuberculoşi, şi cari poate pentru ultima dată au alergat în aceste locuri pentru a-şi mai alina durerile, şi apoi a-şi da în linişte sufletul, în mâinile Atotputernicului.

Iată la ce-ar trebui să se mai gândească guvernul! Pentru ajutorarea acestor fii a acestei ţări, căci în modul acesta ţara n'ar mai pierde, atâtea vieţi tinere, pe urma cărora ar putea să retragă reale foloase. Guvernele nici nu se gândesc la aceste lucruri, ba mai mult cât le stă în putinţă, împiedică.

Iată un caz! Mai în zilele trecute, un student, fiu al Munţilor Apuseni, a candidat la un mic post în orăşelul *Iara*, din jud. *Turda*, unde fiind ales cu ananimitatea voturilor, şi-a ocupat postul. După trei săptămâni de serviciu, primeşte rezultatul Prefecturii Turda: anularea procesului-verbal, fără nici un motiv, înlocuindu-l imediat cu o hâdoasă de *Jidancă*.

Toată suflarea românească, ce-a auzit acest lucru, se miră, ce fel de sentimente va fi nutrind ilustrul Preşedinte al consiliului judeţean Turda, care poate să săvârşească astfel de lucruri. Oare în vinele acestui înalt funcţionar al statului, mai poate să clocotească vr'un picur de sânge românesc?

Cred că nu! Faptele cari vorbesc ne trezesc bănueli, cari confirmate se transformăîn acţiuni regretabile, pentru ori ce fiu al ţării româneşti. Fiindcă trebue să se ştie că noi studenţimea şi tineretul acestei ţări suntem un factor distins cetăţenesc, în promovarea conştiinţei naţionale.

Lăsăm la aprecierea opiniei publice, gestul săvârşit de acest înalt funcţionar al statului.

Student GABRIEL CHICINAŞIU
— Bucureşti.

Societatea Studenţilor dela Căminul „Casa Invăţătorilor" din Cluj

manifestându-şi din nou dragostea deosebită, faţă de mişcarea naţionalistă-creştină, a acordat şi în acest an, revistei noastre, un frumos ajutor, din fondurile ce-i stau la dispoziţie.

Mulţămim călduros, numitei societăţi, pentru nobilul şi laudabilul gest.

Cum e sprijinit un Jidan străin, în Ţara Românească, pe când Românul nu are nici un sprijin în ţara lui.

Consiliul de Administraţie al Casei Autonome a Monopolurilor Regatului României, pe baza procesului-verbal, dresat cu ocazia percheziţionării făcută de agenţii susnumitei Case, a amendat la 21 Decemvrie 1930, cu două decizii, prima cu o amendă de Lei 19.700 şi a doua cu Lei 4.000, pe locuitorul jidan, supus Statului englez (înainte de răsboiu, bulgar, fiind născut din părinţi jidani bulgari, originari din Rusciuc), *Mauriţiu Arditti*, din str. Romană No. 57, pentru contrabandă de Monopol.

Ambele decizii de amendă, au fost tot în aceeaş zi, trimise, Administraţiei financiare a sectorului I. Galben, în debit spre încasare, conform legii în decurs de 30 zile.

Administraţia financiară a dat imediat ambele amende circumscripţiei I. fiscale, pentru urgentă încasare. Cu ambele ordine de debitare s'a prezentat un funcţionar al Casei Autonome, rugând pe Perceptorul şef, să facă de îndată formele legale, la ce Perceptorul a răspuns că *nu poate face, de oarece individul Arditti este foarte bogat şi este bun prieten cu Dl. Ministru de finanţe şi cu faimosul Secretar General de finanţe, Teianu.* — După ce a văzut Perceptorul că funcţionarul nu se lasă, a chemat pe un agent, dându-i ordin, ca să facă formalităţile; la ieşire însă, dela Perceptor, agentul a zis că este greu de încasat dela Arditti bani şi că Arditti deşi are o avere considerabilă, *datorează fiscului de vreo câţiva ani*, şi că nimenea nu-i poate face nimic, cu o vorbă că Perceptorul este în bune legături cu Jidanul, şi de aceea vorbeşte aşa.

Probabil din ordinul Perceptorului şef, agentul fiscului nu a făcut nici măcar un pas, pentru a încasa ori a aplica Jidanului Arditti, sechestru, ci la data de 8 Ianuarie 1931, de abia, Dl. Perceptor şef şi-a adus aminte că Jidanul Arditti nu mai cade în raza Percepţiei I. fiscale, şi a trimis ambele ordine la Circ. 8-a fiscală.

Aflând funcţionarul Casei Autonome, de această schimbare, s'a prezentat pentru a urmări debitele la Circ. 8-a fiscală, unde ambele debite, deşi urgente, au fost lăsate într'un dosar, fără să i se dea curs şi abia după ce funcţionarul a stăruit, Dl. Perceptor şef, dela Circ. 8-a fiscală, a predat ambele ordine agentului Apostolescu, pentru a proceda conform legii. Agentul Apostolescu, din care motive nu se ştie, *nu a prea* executat ordinele, ci din contră, de câteori funcţionarul Casei Autonome s'a prezentat pentru a urmări încasarea amendei, i-a tot zis, fel de fel de minciuni, până când şi funcţionarului i s'a părut lucrul suspect şi a reclamat cazul Perceptorului şef, care foarte calm a chemat agentul, dându-i ordin de executare (dar numai în faţa funcţionarului), după care, pe hârtie, i s'a aplicat publicaţia de vânzare pentru 2 Februarie 1931. La 2 Februarie, fiind sărbătoare, agentul s'a dus la 3 Februarie 1931, de dimineaţa, la Jidanul Arditti, pentru vânzare, dar după 3 minute a şi plecat, neexecutând nici atunci vânzarea.

A doua zi funcţionarul s'a dus din nou la Circ. 8-a fiscală, de unde Dl. Apostolescu i-a zis că Jidanul a primit dela Dl. Perceptor şef o păsuire de o zi, la care funcţionarul Casei Autonome a răspuns că Perceptorul nu are drept de a da păsuire.

La 7 Februarie 1931 s'a prezentat funcţionarul din nou la Percepţie, întrebând pe Perceptorul, ce s'a făcut; dânsul i-a arătat un ordin al Ministerului de finanţe cu No. 36253 din 6/II. 1931, prin care i se dă o păsuire Jidanului Arditti, de a plăti amenda, în două rate, începând dela *data de 10 Martie 1931.* Rezoluţia de aprobare a fost pusă pe procesul-verbal de sechestru alui Arditti, *de faimosul Secretar General de finanţe Teianu; deci Jidanul nu are nevoie de o cerere timbrată ca oricare Român, ci a fost destul, ca bun prieten, numai procesul-verbal.*

Pun acum, cititorilor, o întrebare: pentru ce Jidanului i se fac favoruri, din partea Percepţiei, ce zilnic spunea minciuni funcţionarului Casei Autonome, ba chiar de vaza ochilor, agentul Apostolescu, a făcut (emis) publicaţia de vânzare, pe care Jidanul nici nu a văzut-o: pentru ce aceste minciuni? Dl. Ministru de finanţe nu le vede? Pentru ce faimosul Teianu Secretarul General de finanţe a dat Jidanului păsuire, şi conform cărei legi, căci conform legii Casei Autonome numai Parchetul poate da păsuire pe 30 zile, dar numai atunci când amendatul a făcut apel? Pentru ce a făcut acestea?

ŞT. DUMITRIU
— Bucureşti. —

Congresul dela Rădăuţi şi întrunirea Ceferiştilor din Bucnreşti

In ultimul timp am înregistrat două fapte, cu consecinţe foarte grave:

1. *Muncitorii ceferişti*, nemulţumiţi de starea de mizerie pe care le-a creat-o curba de sacrificiu, *s'au întrunit* să protesteze împotriva situaţiunii create de guvern şi să-şi apere dreptul la viaţă. Muncitorii socoteau că dreptul de a spune adevărul este garantat de legi. S'au înşelat. Cavalerii cauciucului — mercenarii d-lui Gabriel Marinescu — s'au năpustit sălbatec asupra bieţilor muncitori, maltratându-i, iar pentruca „eroismul" să fie desăvârşit, organele poliţieneşti au tras şi focuri de armă.

Pe câmpul de luptă au căzut doi morţi, peste ale căror cadavre a călcat triumfător, viteazul prefect.

2. *La Rădăuţi*, mii de ţărani scârbiţi de minciuna politicianilor, care le-au speculat naivitatea, aruncându-i în ghiarele cametei jidoveşti, încearcă să se adune într'un *congres cuzist*, spre a-şi spune păsurile.

Congresul este autorizat, dar organele administrative din exces de zel — şi desigur dintr'o criminală complicitate cu Jidanii — se năpustesc asupra ţăranilor. Armata, din ordinul prefectului Vişan, şarjează călare, mulţimea. Ţăranii sunt umpluţi de sânge şi udaţi — pe vreme de iarnă, cu pompele automate. Studentul Gh. Popescu cade rănit mortal, sub copitele cailor. Regimentul de artilerie călăreaţă îşi depune toată osteneala pentru a câştiga o bătălie, împotriva unor oameni ce n'au voit să se apere dintr'un spirit de înaltă consideraţiune pentru armată, ca instituţie. Totuşi, armata de ofensivă ridicolă, neputând rezista masselor compacte de ţărani ce suportaseră cu o resemnare de martiri loviturile nesocotinţei, este nevoită să capituleze. Convoiul cuzist înaintează, *oraşul este cucerit* şi congresul se ţine.

Şi acum comentariile. Ce zice presa? Mărturisesc că dacă mi s'ar fi pus această temă, înainte de întâmplarea celor două evenimente, aşi fi putut prevede atitudinea presei. In adevăr, ziarele ce şi-au făcut un titlu de glorie din apărarea celor năpăstuiţi şi-au demascat şi de data aceasta lipsa completă de sinceritate şi cavalerismul ipocrit.

Ceferiştii, susţine această presă, au fost martirii excesului de zel ai organelor administrative. Guvernul să ia măsuri pentru pedepsirea celor ce au lovit pe ceferişti.

De perfect acord: şi ca o dovadă a sincerităţii noastre stă scrisoarea tineretului L. A. N. C., către muncitorii ceferişti, precum şi comunicatul C. S. B., prin care studenţimea îşi exprimă regretul de cele întâmplate.

In chestia Rădăuţului însă, — vă rog să nu fiţi surprinşi — *presa democratică găseşte că organele poliţieneşti n'au fost destul de drastice*, pentru a împiedeca pe ţărani să vină la un congres autorizat. Nu ne găsim în faţa primului paradox cuşer. Este firesc şi de aşteptat, ca presa înstrăinată, să nu se solidarizeze cu urmaşii plăeşilor lui Ştefan cel Mare, mai ales, când aceştia treziţi la o viaţă nouă, tradiţională şi impresionant de românească, îşi scutură jugul robiei şi cer dreptul de a trăi liberi, într'o ţară liberă de drept, dar încătuşată de fapt, în ghiarele partidelor politice, ce nu sunt altceva decât întreprinderi de exploatare a ţării, cu capital jidănesc.

Ceeace ne-a surprins însă şi vroim să relevăm în acest comentariu, este atitudinea unui om politic, care pe vremuri a răscolit aceleaşi masse ţărăneşti, pentru aceleaşi principii.

Că acest personagiu funest a tradat mişcarea antisemită, printr'o pretinsă „evoluţie";

Că acelaş personagiu a blamat o întreagă studenţime, pentru care şi-a primit huiduielile de rigoare;

Că acelaş om cu consecvenţa numai în barbă, a primit drept semn de recunoştinţă din partea Jidanilor din America untoc de aur, pentru a scrie împotriva celor mai buni Români;

Acestea le ştim cu toţii.

Studenţimea a voit să uite rolul nefast pe care l-a jucat în politica ţării acest „copil sentimental", intimidată fiind de capacitatea ştiinţifică şi literară a acestui om, încercând totdeodată îndreptarea păcătosului. S'a înşelat.

In parlamentul ţării, spre uimirea celor mai înverşunaţi adversari ai noştri, şi spre satisfacţiunea delirantă a presei din Sărindar, *PROFESORUL N. IORGA*, rectorul Universităţii, vorbind de incidentele dela Rădăuţi, *reproşează guvernului că n'a fost destul de drastic* pentru împiedecarea congresului cuzist. *ARMATA TREBUIA SĂ TRAGĂ IN ŢĂRANI*, a spus în aplauzele Jidanilor, fostul speculant al masselor ţărăneşti, profesorul N. Iorga.

Cu alte cuvinte, nu-ţi ajunge domnule Iorga cei o sută de ţărani bucovineni călcaţi în picioarele cailor şi umpluţi de sânge; nu-ţi ajunge mutilarea studentului Gh. Popescu ce-şi trăeşte ultimele clipe în chinuri grozave şi nu te impresionează sgomotul surd al paturilor de armă, repezite cu sălbătăcie în piepturile bravilor ţărani, ce nu încetează totuşi a striga *„trăiască armata"*.

Te-ai aventurat, *ca de obiceiu*, şi prin declaraţiunea făcută în parlamentul ţării te-ai cerut a fi: *CĂLĂUL ŢĂRĂNIMII.*

Noi, nu vom înceta o clipă de a striga în toate unghiurile ţării: *Profesorul Iorga în aplauzele presei jidoveşti a ordonat împuşcarea ţăranilor, cari cer pâine.*

Profesorul Iorga vrea sânge românesc.

Arhitect N. Mucichescu-Tunari
— Bucureşti. —

O indicaţie necesară

In revista Vestitorul, *„organ al eparhiei române unite de Oradea şi revistă de cultură religioasă", No. 24 din 15 Decemvrie 1930, a apărut un articol întitulat* „Antisemitismul", *semnat de Canonicul* Dr. Grigorie Pop.

Autorul ajunge la concluzia: „Să nu le închidem (adică Jidanilor) prin ura noastră, prin maltratările noastre, prin prigonirile noastre, calea spre ieslea din Viflaim..."

Răspundem cu o rectificare şi o indicaţie.

Nu este vorba de „ură, maltratări, prigoniri", Sfinţia Voastră, ci de apărare *contra neamului, despre a cărui „colaborare" cu elementul autohton puteţi constata rezultatele în Maramureş, Bucovina, Basarabia, târgurile Moldovei şi Nordul Ardealului. Este vorba de acea* apărare pe cale legală, *la care s'a gândit cel mai profund spirit filosofic al României mici,* Vasile Conta, *când a spus în plină Cameră, la 1879:* „Noi dacă nu vom lupta contra elementului Jidovesc, vom pieri ca naţiune".

***Indicaţia:** Autorul menţionatului articol este rugat să citească în In-*

frățirea Românească *No. din 1 Februarie 1931, articolul întitulat*: „Episcopul Prohaszka Ottokar despre Morala creștină și antisemitism", *tradus din ungurește de preotul unit* A. O. Mărcușiu, *profesor la școala normală din Cluj; să cugete în liniște, cu deplină sinceritate și adâncă reculegere creștină, așa cum făcea Episcopul Prohaszka, asupra a cărui personalitate culturală, este, cred, inutil să-i mai atrag atenția; și în urmă, comparând ce a scris Sfinția Sa Canonicul, cu articolul indicat, să binevoiască a supune la o corectă și severă revizuire conștiința sa de bun creștin și adevărat Român, ce trebue să fie.*

I. C. CĂTUNEANU.

Akiba Glasner

Un specimen al corupției

Pericolul evreesc e mare. Și e nespus de mare îndeosebi pentru noi Românii....

E mare fiindcă poporul român nefiind în faza de desvoltare economică și comercială a popoarelor occidentale Jidanul a ajuns să domine viața economică a orașelor noastre. Prin legăturile internaționale ei pot da lovitura de moarte comerciantului român pe care îl distrug prin concurență, vânzând sub cost, ca apoi să se despăgubească înzecit....

E mare, fiindcă prin procentele exagerate ce le iau după banii înprumutați, duc la ruină pe Români ajungând în scurt timp proprietarul bunurilor sale...

E mare, Jidanul fiind un element disolvant în mijlocul poporului care îl adăpostește lucrând din umbră la răsturnarea actualei ordine sociale și la întronarea comunismului.

Pericolul evreesc e mare... fiindcă Jidanii având în mâinile lor presa zilnic scuipă otravă peste sufletele poporului băștinaș, căutând prin cele mai mari minciuni a-l discredita în fața celorlalte popoare....

Și în fine e mare, fiindcă prin bani... *prin mită* caută să facă derizoriu eficacitatea legilor...

Jidanul dispune de mult aur... Și Jidanul e conștient de puterea aurului... Iar *Akiba Glasner* șef-rabinul din Cluj o știe aceasta în cel mai înalt grad...

Se știe că între așa zișii „sefardiști" (rit spaniol) și „ortodoxi" există un conflict destul de acut pe chestiunea dreptului de-a tăia și vinde carnea „cușer". „Sefardiștii" și-au deschis și ei măcelărie; „Ortodocșii" intervin pe lângă ministerul cultelor și reușesc să obție închiderea acestei măcelării... Akiba Glasner obține acest fapt în baza unei ordonanțe maghiare, prin care nu se poate deschide vre'o măcelărie „cușer", decât cu aprobarea prim-rabinului... Urmează proces. Curtea de Apel și Casația declară de ilegală ordonanța ungurească, fiind contrară legii... Iar sefardiștii rămân cu măcelăria deschisă....

Akiba Glasner, șeful moralității iudaice, nu disperează. Aurul e ispititor... Și chestorul poliției, împreună cu secretarul general al chesturei au multă putere....

Să-i mituim....

In acest scop, după o prealabilă înțelegere cu cele două personalități, prim-rabinul împreună cu secretarul comunității Lofler se prezintă în ziua de 19 Febr. la locuința secretarului general al chesturei, la Dl. Clonța și îi numără 23 de mii de Lei... Chestorul împreună cu secretarul chesturei anunțaseră înainte parchetul, așa că Akiba Glasner — tipicul clasic al conrupătorului — se vede prins în cursă.... O surpriză destul de neplăcută....

Akiba Glasner e șef-rabin.... Deține locul cel mai înalt în ierarhia rabinilor ardeleni.... Și el a săvârșit delictul de mituire față de doi înalți funcționari dela poliție, care au respins cu indignare arginții lui Iuda — adecă mituirea comisă și descoperită „in flagranți".

... Akiba Glasner reprezintă în cel mai înalt grad moralitatea Evreilor... Așa încât ori ce muritor își poate da seama despre ce va să zică „moralitate iudaică"... de imensul pericol al acestei moralități...

Talmudul prevede că rabinii au autoritate divină și ceia ce spun ei aceea este „cuvântul lui Dumnezeu"...[1]).

„...*Cuvintele rabinului sunt cuvintele Dumnezeului viu*..." (Bechai la Pent 4. 44. f. 101. c. 41). Iar o carte jidovească apărută la a. 1590 scrie „*trebue să știți, că cuvintele rabinilor sunt mai plăcute decât acele a profeților*..." (trat. Kapht. uph. f. 121). Ba chiar și „...*convorbirile comune a rabinilor, trebuesc prețuite asemenea legilor*"... (Mid. mischle, f. 1 — de Veneția 1546).

Și dacă simplele convorbiri ale rabinilor au putere de lege, mă gândesc ce i-ar putea răspunde Akiba Glasner, devenit tipul corupătorului unui Jidan când acesta l-ar întreba dacă Iehova permite *mita*... „Fără îndoială că da.... decât să fi precaut să nu te prindă autoritățile așa după cum m'au prins pe mine".... Și Akiba Glasner va fi cu conștiința împăcată...

*

La parchet șef-rabinul a fost interogat până noaptea târziu, apoi eliberat până mâne zi la ora 9.... Rabinul însă tot rabin... Mâne zi dimineața anunță parchetul că e bolnav și nu se poate prezenta... Procurorul, care îl știa bine... sănătos... a ordonat aducerea lui... A fost audiat, apoi, toată ziua și declarat arestat... In ziua de 22 Februarie la orele 12 a. m. a fost predat judecătorului de instrucție, care, după ce l-a ascultat, a dat ordonanță de punere în libertate. Parchetul, care are dreptul să facă apel contra ordonanței judecătorului de instrucție în termen de 3 zile, *a făcut acest apel imediat, Tribunalul s'a întrunit încă în dupămasa acelei zile, la orele 4, în mod special* — în afară de orele oficioase — *ca să judece acest apel*. Apelul a fost respins și rabinul cu complicii lui, iată-i puși în libertate....

Ne miră mult această urgență, atât din partea procurorului, cât și din partea tribunalului... Ne miră fiindcă în nici o ocazie similară nu s'a văzut atât exces de zel, din partea autorităților...

Adecă așa de mare atenție merită un rabin, atunci când a fost prins în flagrant delict de mituire, încât orice alte cauze să fie puse la o parte?

Preoții români dela Borșa au stat luni de zile în prevenție pentru ca la urmă să se dovedească nevinovația lor...

Și totuși pentru rabin s'a făcut tot posibilul să nu stea nici măcar câteva zile în celula delicvenților de drept comun...

Codul penal transilvănean în art. 470 prevede 1 an închisoare pentru cei ce îndrăznesc să corupă vr'un funcționar, așa cum a făcut-o Akiba Glasner.... Rămâne să vedem dacă justiția — suprema dreptate omenească — va spânzura de limbă pe acest cap tipic al moralității iudaice așa după cum merită... și așa după cum prevede legea.....

Student V. LĂZĂRESCU — Cluj.

---

[1]) **Prof. Dr. August Rohling: „Jidanul Talmudist", pag. 28—30.**

Cine trage sabia, de sabie va pieri

Limba ungurească în consiliile comunale

Cine răsfoeşte colecţia revistei „Luceafărul" din anul 1912, va afla la pag. 161 un articol întitulat: *„Atentatul dela Oradea-Mare"*, scris de un bun Român, care din anumite motive a crezut de bine să se ascundă îndărătul pseudonimului de Ulysse. E vorba în acel articol de unul din cele mai odioase atentate la fiinţa noastră românească. La Oradea şaisprezece clerici de confesiune gr. cat., ajunşi cine ştie cum între zidurile teologiei rom. cat., au fost eliminaţi pentru simplul motiv că în *conversaţia lor particulară* au întrebuinţat limba românească, pe când în regulamentul seminarial, limba ungurească era indicată ca limbă oficioasă a institutului. Şi atentatul acesta brutal venia tocmai din partea acelora ce erau depozitarii principiilor morale creştine, întemeiate pe *iubire*. Textele evanghelice însă erau subordonate regulamentului seminarial, ce nu admitea nici în conversaţia particulară folosirea altei limbi decât acelei maghiare....

Şi aşa cei şaisprezece clerici români, aruncând reveranda, s'au reîntors la ai lor.... Asta era în anul 1912... Timpul a trecut. Carpaţii din zid, ce despărţea pe fraţi de fraţi, a ajuns şira spinării României întregite....

In urma noii legi administrative — lege ce dacă va rămâne în vigoare va împiedeca pentru totdeauna românizarea oraşelor maghiarizate de politica asupritorilor de ieri, în nici o sută de ani — străinii reuşesc să intre în toate consiliile comunale... Aşa la Oradea, la Arad, Timişoara... şi aşa la Cluj şi Târgul Mureş... Străinii ca să dea un aspect cât mai străin oraşelor noastre din Ardeal, foste pe vremuri româneşti, au început să caute să vorbească în limba lor maternă, fie într'o limbă străină, împrumutată... Şi guvernamentalii cari în materie de politică naţională *şi-au dat certificatul de paupertate* pentru nişte meschine interese de partid, închid ochii... Şi astfel la Arad la un moment dat în sala primăriei s'a auzit glasul dogit al unui Barabaş, scârţâind pe ungureşte în o limbă ce nu are măcar fericirea de-a fi universală şi ca atare pricepută de omenii culţi... Iar Constituţia în art. 126 spune: „Limba românească este limba oficială a Statului român..."

Asta se întâmplă în 1930...

La Cluj datorită blocului românesc — de reţinut bloc românesc în ţară românească — pe lângă toate încercările străinilor, alt glas, decât cel românesc, nu s'a putut ridica în consiliul comunal... Desigur că situaţia aceasta nu le putea conveni străinilor şi la un moment dat hotărăsc ţinerea unei întruniri, în care să protesteze contra politicei româneşti duse de distinşii bărbaţi ce formează blocul românesc. S'au rostit în acea adunare cuvinte aspre la adresa bunilor Români, cuvinte grele, cuvinte ce de altfel caracterizează admirabil pe cei ce le-au pronunţat... Iar la sfârşit un inconştient, cerând concursul celor de faţă — a gurilor cască a strigat că ei, consilierii *socialişti*, vor căuta prin *orice mijloace* să impună *limba maghiară* în consiliul comunal....

Studenţimea română, conştie de menirea ei, făcând zid în jurul distinşilor Români din blocul românesc, nu va permite niciodată ca în Clujul românesc şi care va fi în *veci românesc*, să se pronunţe vr'un cuvânt în altă limbă, decât în cea românească. Deocamdată studenţimea stă liniştită. Atunci când însă va fi provocată va răspunde aşa cum crede ea de bine; şi va răspunde aşa încât cei ce au provocat-o *să simtă*.

Ceeace s'a făcut în 1912 la Oradea de către profesori de teologie, Românii n'au făcut niciodată; şi poate nu vor face niciodată, după cum niciodată nu pot permite ca oraşele noastre Ardelene să poarte şi pe mai departe pecetea străinismului.

Deocamdată străinii să se gândească la cuvintele apostolului Pavel: Cine trage sabia, de sabie va pieri.

Student V. L.
— Cluj. —

Dacă voiţi să vă luminaţi asupra primejdiei franc-masonice,

„Buletinul „ANTI-JUDEO-MASONIC"

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9.
BUCUREŞTI.

Francmasonerie şi demnitate

Ziarul *„Universul"* publică următoarea scrisoare ce-a primit:

„Domnule Director,

In ziarul „Dimineaţa" cu data de 16 Ianuarie, sub titlul: „Cine caută diversiune" a apărut un articol în care, între altele, se spune că: „ÎN FRUNTEA MASONILOR SE AFLĂ OAMENII CA D-nii C. ARGETOIANU, OCT. GOGA, GEN. MOŞOIU, LEONTIN ILIESCU, BILCIURESCU, etc."

Este adevărat că am făcut parte din masonerie, dar de câteva luni ne-am retras din această organizaţie, publicând atunci şi o informaţie în acest sens. Ori câtă cinste ne-ar face prezenţa noastră în societatea D-lor ARGETOIANU, GOGA şi Gen. MOŞOIU, vă rugăm totuşi să rămâneţi încredinţat că hotărîrea noastră a fost şi rămâne definitivă.

Această hotărîre am luat-o în urma convingerii că NICIODATĂ clandestinismul, chiar dacă n'ar urmări acţiuni şi intenţiuni subversive, NU POATE DUCE LA REZULTATE FOLOSITOARE ŢĂRII, — mai ales în împrejurările grele de azi.

Primiţi vă rugăm, domnule director asigurarea perfectei noastre stime,

VICTOR BILCIURESCU,
LEONTIN ILIESCU".

Reproducem cu plăcere această scrisoare, subliniind cuvintele: *„clandestinismul nu poate duce la rezultate folositoare ţării"*.

Lupta contra masoneriei îşi arată rezultatele. Oameni cari mai ţin la demnitatea lor, se retrag din organizaţia ce nu le face cinste, nici când în fruntea ei se găsesc oameni ce se pretind a conduce destinele acestei ţări.

*

Menţionăm cu această ocaziune şi următoarele cuvinte ale D-lui *Colonel Alex. Călătorescu*, din rectificarea apărută în *„Buletinul Anti-Iudeo-Masonic"*, nrul din Dec. 1930:

Mi se aduc *„o serie de grave acuzaţiuni, care ating demnitatea de om şi ofiţer"*, zice Domnia-Sa, prin martorii D-Sale, în faţa unei acuzări, că ar fi francmason. Deci altă dovadă. Adevăraţii ofiţeri resping, ca o infamie, acuzarea de a fi francmason.

Centrul studențesc „Petru Maior"

și-a ales pentru gestiunea anului 1931 următorul Comitet:

Președinte: *Octavian Stanca;*
Vicepreș.: *Virgil Damian;*
Secr. gen.: *Dorin Pop;*
Cassier: *Ion Sârbu;*
Controlor: *Miron Ghiurițan;*
Bibliotecar: *Valer Moga;*
Archivar: *Liviu Micu;*
Econom: *Emil Roșu;*
Secr. de șed.: *Gheorghe Anghel, Nicolae Radu, Ion Pop.*
Membrii: *Gheorghe Sava, Petru Borgea, Mihail Rațiu;*
Consilier al U. N. S. C. R.: *Petru Bruda, Horia Stanca, Liviu Buzdug, Axente Banciu, Ștefan Lupan.*

In numărul de 15 Februarie 1931

al revistei noastre, în articolul Dlui prof. univ. I. C. Cătuneanu*: „Din Maramureșul încătușat", *s'a făcut o mică greșală de paginare. In coloana I a numitului articol, aliniatul al cincilea „L. A. N. C. în Ieud...", este urmarea notei [1]*, **din aceeaș coloană.***

L. A. N. C. București

Duminică 8 Februarie, a avut loc la Sediul său din strada Siret No. 24, ședința Comitetului de conducere al organizației „L. A. N. C." din *Culoarea de Verde* a capitalei, la care, au luat parte, pe lângă membrii din Comitet, și foarte mulți cetățeni creștini din Culoare.

Ședința se deschide la ora 10 și jum., sub președenția D-lui *Gh. C. Apostolescu,* care face o amplă expunere a situației L. A. N. C., din întreagă țară, în ceea ce privește curentul pentru mișcarea „Cuzistă", ce este în continuă creștere. Totodată face o dezvoltare a capitolului XI din programul L. A. N. C., care tratează „problemele Muncitorești".

După Dl. Gh. C. Apostolescu ia cuvântul Dl. *I. Popescu,* care arată rostul muncitorului român în angrenajul economic, îndemnând pe muncitori să se înscrie în L. A. N. C., singura organizație politică, de sub conducerea d-lui Cuza, care poate salva nația românească din haosul politic și economic, în care ne-au adus Jidanii și politicianii.

Mai vorbește în acelaș sens Dl. *Ungurianu*, în numele mecanicilor dela C. F. R. Dl. *Timănaș*, în numele muncitorilor din fabrici, Dl. *Sultan*, în numele focarilor dela C. F. R. Dl. *Antoniu*, în numele pensionarilor, Dl. *Nicolae* arată că în cartierul Puțul lui Crăciun s'au pripășit o mulțime de Jidani. D-na *Diamandi* arată rolul femeii în viața creștinească, Dl. *Bârsanescu* vorbește în acelaș sens.

După terminarea cuvântărilor se procedează la constituirea următoarelor Secțiuni: Dl. I. Popescu, este numit de către Dl. Gh. Apostolescu la conducerea *Secției Filantropiei*. Dl. Căpitan Roșca la conducerea *Secției Grand*, Dl. Antoniu la conducerea *Secției Puțul lui Crăciun.* Totdeodată se deleagă Dl. Ungurianu și Dl. Sultan cu intensificarea propagandei printre ceferiști.

Tuturora le mulțumește Dl. Gh. C. Apostolescu pentru că au răspuns într'un număr așa de mare, la chemarea D-sale, anunțând următoarea ședință pe Duminica viitoare, în cartierul Filantropiei.

Ședința se ridică la ora 1 și jum.

Maramureșul și minoritățile

Istoricii obiectivi, cari ar dori să vorbească ori să scrie despre trecutul și genealogia poporului Român, înfățișându-l ca descendent al Daco-Romanilor, nu trebue să uite un singur moment, că Maramureșul reprezintă în această direcție o notă de o importanță covârșitoare. Cele mai puternice argumente pentru a susține teza — incontestabilă de altfel — a romanității poporului nostru se găsesc în însăși viața, înfățișarea și obiceiurile păturei rurale. Iar Maramureșenii sunt cei dintâiu, cari pot răspunde la întrebările istoricilor dornici de-a reconstitui fapte și evenimente din trecutul îndepărtat. Poate în nici o parte a țării, elementul românesc nu e mai curat, mai omogen, decât aici. Fără a se amesteca cu străinii, Maramurășenii cu plete lungi, vechii urmași ai Daco-Romanilor, și-au continuat dealungul veacurilor primitivul și sobrul traiu strămoșesc, creindu-și o istorie și o tradiție proprie.

Minoritățile pripășite pe aceste plaiuri, au fost bine primite de Români. Au fost și sunt găzduite de o largă și mare bunăvoință. Cu toate că nu posedă nici un fel de drepturi istorice, se bucură de avantagii pe care înșiși gazdele — Românii — nu le au. Atât Evreii, cât și cele câteva mii de maghiari, s'au așezat pe moșiile autochtonilor, fără a fi poftiți de cineva.

Maramurășenii sunt proverbiali, pentru toleranța lor. Și poate nu este chiar bine să fie așa, mai ales când minoritățile își iau nasul la purtare. Vorba aceea: „dacă-i dai nas lui Ivan, se cocoțează pe divan". Acest lucru se potrivește de minune aci în Maramureș. Atât fiii lui Iacob — fii și fiice degenerate — cât și pintenații din hordele Árpádene, sunt adeseaori de-o obraznicie provocatoare. Instituțiile românești printre cari citām „Astra", sunt boicotate de minoritari.

Limba oficială a statului român e deasemeni pângărită. Intelectualii, cari nu vor s'audă de transacții în chestia naționalismului, sunt insultați în mod cinic. E bine, până când vor fi îngăduiți să ne jignească? Și încă în chip atât de nerușinat. Căci închipuiți-vă o ceată de venetici, venind la casa-ți proprie și ordonându-ți, după ce i-ai ospătat, să le fii slugă și să le faci clacă și robot! Nu-i așa că te-ar scoate din pepeni ori-cât de îngăduitor ai fi?

In epoca pajurei habsburgice, elementul românesc din Maramureș a îndurat cele mai crunte samavolnicii. L-au apăsat deopotrivă, Maghiarii țâfnoși ca și Evreii acaparatori.

Pronia cerească însă a făcut dreptate. Utopia Valachilor — așa numea mustăcioșii din Budapesta, ideea de unire — s'a realizat. Azi suntem liberi și independenți. Nu suntem însă respectați. Minoritățile de aici se obrăznicesc din zi în zi. Profită de animozitățile efemere dintre Români și-apoi se apucă să stigmatizeze tot ce e străin de nația lor. Gândiți-vă de pildă la vechea noastră instituție de cultură „Astra". Deși este românească, da românească, pur sânge și deși acționează în mod democratic tot în Țara Românească, totuși minoritarii își permit s'o boicoteze prin viu graiu și scris. Nu înzadar a acționat în judecată dl. Dr. Ilea pe un redactor maghiar. N'a mai putut răbda atâtea insulte și ocări gratuite. Despre Români nu se poate afirma că sunt răi sau intolerabili. Nu. Că nu vor trăi bine cu străinii din mijlocul lor, asta nu va fi vina decât tot a minoritarilor. Dânșii pe lângă faptul că adesea ori nu vor să se identifice cu interesele statului român, mai sunt încă și provocatori. Nu vor să uite că timpurile azurii, când o infimă minoritate stăpânea o mare majoritate, au trecut, pentruca să nu se-

---

[1]) **Din „Gazeta Maramureșană", No. din 19 Febr. 1931.**

mai întoarcă. Mai cred și azi în chimera unor manopere de ieri, cari nu se mai pot arăta astăzi. Și fiindcă vorbim de minorități recalcitrante din Maramureș, cred că e bine să precizăm, care sunt anume. Căci aici avem: Evrei, Unguri, Țipteri, Ruteni și iar: Ruteni, Țipteri, Unguri și Evrei. Cei mai cumsecade din toți sunt desigur Rutenii și Țipterii. Iar cei cari insultă și secătuesc vlaga atât a Românilor cât și-a Rutenilor și Țipterilor, *sunt Jidanii și Maghiarii. Jidanii acaparează bogățiile, iar Maghiarii năpustesc din guri numai invective și accente de ură la adresa celor pe pământul cărora se găsesc.* Politica lor este o politică de continuă duplicitate. Noi am dori să-și precizeze odată atitudinea. Dar în mod sincer. Asta pentrucă să știm cu cine trăim la un loc. Și mai ales pentrucă să ne putem impune și noi o atitudine reclamată de circumstanțele creiate de dânșii.

ION BERINDE.

Nihae

A fost un ger de crăpau pietrile. In dimineața aceea Ancuța nu putea potoli pe Nicolae, care începuse să schincească de asprimea gerului ce-i înghețase mădularele.

Când au ajuns în gura târgului, au aflat că 'n curtea unui han a fost găsit înghețat un om și toată lumea spunea că era alb ca noru.

Imaginea mortului s'a conturat repede în mintea Ancuței, așternând peste pielea ei rece broboane de spaimă, fiori ce o cutremurau. Se gândea femeea la sărăcia din coliba lor; de câte ori nu s'a năpustit viscolul năprasnic în ochiulețul de geam de i se părea că se prăbușesc zidurile, de câteori n'a suflat într'o scântee să-și descleșteze degetele ca să poată mulge vaca, să ducă laptele jupânilor la târg; și gândurile acestea o înfricoșau.

Pe ulițele târgului par'că era mai cald și nici Nicolae nu mai schincea. Ocoliră două-trei străzi și iată-i în ușa prăvăliei jupânului Solomon Leibovici.

„Astăzi ai venit târziu, târziu femee....“ o întâmpină jupânul arătându-și de după tejghea, dintre maldările de opinci, capul cu cârlionți și barbă roșie, împachetat întrun guler ce-i trecea de creótet.

Femeea abia putu deschide gura:

— „Bine c'am scăpat boerule, că era să 'nghețăm!“

Și în vreme ce Ancuța măsura laptele, Ovreiul își propti ochii pe fața lui Nicolae. Copilul roșu de palmele frigului, trăgea aer cald pe nările înghețate, răscolind cu privirea lui ageră bocancii atârnați de grinzile prăvăliei. E vioiu și deștept Nicolae. A prins el o păreche de ghete roși cu tifturi înfloriți pe talpă și când se gândește că o să le 'ncalțe în picioarele lui, se simte voinic, puternic și biruitor în luptă cu gerul. Ovreiul l-a privit mult; și după ce un zâmbet i-a mișcat buzele, care i-a tălmăcit socoteala din inimă, zise cu tact:

— „Ăla i-al tău Ancuța?“

— „Al meu boerule; e Nicolae. Știți că vă spuneam eu. Atâta am!“

— „Și ce façi tu cu el acasă?“

— „Păi, vara paște vaca, dar acum e vai de el, că ne omoară sărăcia, boerule; uite d'aia l-am luat la târg ca din banii pe care i-am strâns pe lapte să-i cumpăr și lui o pereche de ghete dela D-ta.“

Ovreul se scărpină la barbă.

— „Hm, paște vaca un așa coscogeamite flăcău! Ancuțo, dacă are să fie băiat cu minte.... Ascultă, du-te la bucătărie cu el și-l încălzește, c'o să mai vorbim noi!“

In căldura dintre zidurile bucătăriei căptușite cu pete de mirosuri în continuă descompunere, Nicolae descoperi fața roșcată cu ochi urduroși ai lui Simonică, feciorul jupânului, al cărui sufleței năcăjit de gândul că trebue să plece la școală, î-l alinta cu vorbe blânde Rașela, soția cu înfățișare de cârtiță bortoasă.

Ancuța știe că nu el este unica odraslă a jupânului, că mai are unul care-și face armata — la manutanță — și pe domnișoara Eva, o fată care ar fi frumușică dacă n'ar avea buzele prea răsfrânte, pete de sânge decolorat pe obrajii albi ca albușul de ou și dacă nu i-ar mirosi gura a carne stricată. E grozav; și Ancuța n'a putut pricepe niciodată de ce copiii jupânului Leibovici samănă cu pisici blonzi, proaspăt născuți.

După ce Rașela porni pe Simonică cu ghiozdanul în spinare, către așezământul de învățătură, rămase în prăvălie să înlocuiască pe Leibovici, care avea ceva de aranjat cu lăptăreasa.

— „Ascultă Ancuțo; e cald aici la noi, ai?“

— „Mai stai să vorbești, boerule!“

— „Dar tu ce zici, măi?“

Nicolae luându-și mâna dela nas propti ochii în tavan și tăcând răspunse cu un zâmbet ascuțit, vioiu și inteligent.

— „Uite Ancuțo, mi-e milă de tine și de ăla“, începu jupânul, „o să înghețați amândoi, iarna e lungă și geroasă tare; ast' noapte a murit în târg unul, la noapte or să moară zece. M'am gândit să-l scap barim pe el, pe ăla“, și arată cu degetul către Nicolae. „Eu sunt om cu inimă așa de bună, că mă înduioșez după copii. O să-i dau ghete, ciorapi; ș'o să-ți dau și ție o haină, haina mea, poftim, și n'am să-ți cer parale, — că n'ai, am să v'ajut să scăpați de iarna aceasta“....

Ancuța se cutremură de bucurie. Credea ea de multă vreme că jupânul Solomon Leibovici e om de multă ispravă; că deși e de altă lege are inimă mare. In chipul lui flocos văzu simbolul *omului de protecțiune*, iar din zugrăveala-i roșcată i se păru că valuri de căldură se desprind spre a se așterne peste *sufletele lor*. Omul ăsta cu perciumni le dăduse nădejde, pusese mâna pe inimile lor sfioase, de aceea Ancuța privi spre el cu încrederea pe care n'a simțit-o nici odată în firea ei. I se păru atât de apropiat de păsurile lor, încât se hotărî să nu mai iese cu nimic din sfaturile lui.

— „Mi-e tare milă de pruncul ăsta, mai ales că ești văduvă.“

Dup un răstimp de tăcere, Leibovici se ridică drept cu umerii curbați, morfolind între dinți o bucată de carne și se adresă scurt:

— „Uite ce m'am gândit Ancuțo: să-mi lași pe Nicolae aici la prăvălie“.

Apoi observând privirea fulgerătoare a Ancuței, care învălui chipul copilului, adaogă:

— „Tu îi zici Nicolae; noi o să-i zicem *Nihae* ș'o să fie ca copilul nostru. De nu vreai să cadă păcatul pe tine, femee“.

Ancuței la început i se păru prea grea propunerea, dar arsă de focul mizeriei, sfredelită de gândul că copilul n'ar avea nici un rost, treptat-treptat se amăgi cu sfatul jupânului. Indărătnic și rezistent s'a arătat Nicolae; el spunea hotărât: „nu rămân, nu vreau“, dar în cele din urmă și-a păcălit intransigența, momit de aluița cu care succesiv îl trata coçoana Rașela. Dar tot nu-i venea să se deslipească de rosturile lui cu calde ascunzișuri sufletești din casa și bătătura lor.

Jupânul a aranjat lucrurile așa de bine, încât Ancuța e convinsă că l-a înșelat. El dă o pereche de ghete și una de ciorapi pentru Nihae, iar pentru Ancuța o haină cu care va birui hotărât înghetul. In schimb

Nihae îi va sluji până la Paşte, adică trei luni şi dacă de aci înainte o vrea să se mai angajeze, or face alt zapis.

*

Nicolae, răsfăţat de familia Leibovici cu numele de *Nihae*, a ieşit din iarnă cuibărindu-se noaptea într'un colţ din bucătărie; ş'ar fi dus-o el bine. Dar revărsarea blagoslovită a primăverii şi gândul că se pângăreşte cu mâncări ovreieşti în Păresimi, i-au născut dorinţa de a se 'ntoarce acasă. Abia răsuflă. Mai sunt câteva zile până la Paşte şi se gândeşte băiatul numai la colţul ierbii, care va fi 'mbrăcând cu verde bătătura şi câmpul din spatele casei.

Jupânii n'au simţit nimica; dar Leibovici care ştie că s'apropie sorocul şi cum el s'a gândit că Nihae să-i slujească măcar câţiva ani pentru darurile de astă iarnă, plănueşte ceva în mintea lui. Nihae e goim şiret; ţine grozav de mult la legea lui. Când a încercat Simonică să-i dea pască a refuzat-o instinctiv şi 'n urmă a rezistat cu atâta încăpăţinare, încât, când ovreiaşul a încercat să i-o vâre cu de-a sila pe gură, a preferat să-i sgârie buzele decât să primească. Apoi când a intrat în Săptămâna Mare, i-a cerut maică-sii, care venea regulat cu lapte, doi lei şi a cumpărat Prohodul. Se trezeau în el accente din poezia vieţii dela ţară, impulsiuni religioase; ş'aducea aminte de chipul Mântuitorului răstignit, pe sub care s'a strecurat în anii trecuţi; şi fără să-şi dea seama, i se prelungiau pe buze crâmpee din Prohod. In sufletul lui Leibovici se născuse dorinţa de a stăpâni apucăturile astea de goim ale lui Nihae. Dar lucrul nu e atât de uşor. — Jupânul a băbat de seamă că cu un mojic nu poţi să te porţi delicat, că dacă la început l-a mustrat blând, el n'a luat în seamă vorba stăpânului. Şi nu ştie de ce, jupânului i s'a aşezat pe suflet, ca o povară mare, isteţimea copilului şi simţământul lui religios, dar totuşi stărue să-l angajeze încă. E băiat harnic şi priceput în negustorie. Ah, dacă n'ar fi creştin şi încă dela ţară, cu credinţă oarbă, ce frumos s'ar înstări în târgul jupânului.

In Vinerea-Mare a fost ceva ciudat; nimeni nu se mai putea înţelege cu *Nihae*. Era trist, ca un pribeag şi dacă stăpânii îl trimiteau undeva, apoi acolo rămânea. Către seară a început plângerea clopotelor; bătăile se înfigeau în inima lui Leibovici, brusc şi înfundat, ca gloanţele în pământ. In mintea lui reflexii înverşunate răspundeau năprasnic tânguirilor de clopot. I se părea că prima oară amurgul din Vinerea-Mare însângerează pe geamurile casei lui şi convingeri deplasate îi mistuiau inima. Desigur că nu-i lucru bun şi de vină e *Nihae*, care a nceput să cânte bisericeşte. Dar *Nihae* nu e; jupânul tocmai acum îşi aduse aminte că l-a trimis d'un ceas cale de cinci minute şi el, el n'a venit. Mânios îşi înfige degetele 'n barbă, buzele uscate îi ies înainte, se 'ntind, se desfac descoperind dinţii negrii şi roşi; iese 'n curte, strigă: „*Nihae, Nihae*", dar se 'ntoarce vânăt fără răspuns. Eva şi Raşela tac, le-e teamă de spaima lui Solomon. Omul ăsta când se necăjeşte tremură şi bâlbăe de nu poţi să-l priveşti.

Rasela şi-a adus aminte şi murmură încet:

— „Las' c'o să iese bine!"

Târziu când jupânul se pregătea să tragă obloanele, băiatul se strecură pe uşa prăvăliei ca o năluca şi după el Simonică; amândoi lipsiseră deacasă. Ovreiul a simţit că un fior rece l-a săgetat. A stat şi 'n urmă a strigat hotărât:

— „*Nihae*, ia vino, măi!"

Când s'a 'nfăţişat copilul, scăpăra de mânie.

— „Să-ţi plesnească rărunchii, ticălosule!"

Tremurând l'a apucat de ureche, l-a plesnit peste faţă şi cum mânia se revărsa în el tot mai mult, l-a trântit jos şi l-a frământat cu picioarele. O pornire lăuntrică îl îndemna să nu mai înceteze. Par'că se angajase lupta între două instincte ce nu se mai puteau suferi.

— „Unde-ai fost, unde-ai fost nemernic, ticălos?"

— „La Biserică", răspunse copilul cu demnitate.

— „Şi-ai luat cu tine şi pe Simonică?

— „El a mers!"

Pe buzele Ovreiului vâjăia romflorea urei. Găsi nimerit momentul să-şi pună planul pregătit, în aplicare.

— „Nihae, tu eşti hoţ, ticălosule, tu mi-ai spurcat copilul şi ai furat inelul!"

Leibovici în grabă ieşi în stradă, chemă sergentul şi în faţa acestuia îl căuta prin buzunare. In dos într'o tăetură făcută în haină de Raşela, astă noapte, când erau deştepţi numai ea şi Leibovici, găsi inelul aşa cum îl aşezase el, cu mâinile lui, împachetat în hârtie şi pus ca copilul să nu-l poată descoperi.

— „Vezi, D-le sergent! Hoţul, banditul!".

Copilul înspăimântat începu să plângă. Era într'adevăr o acuzare atât de bine chibzuită, că el nu avea nici un mijloc să o îndepărteze. A doua zi Ancuţa fu primită cu ameninţări.

— „Domnul sergent a văzut; el era de faţă, mergem la poliţie, intră 'n puşcărie".

Disperată femeia căşună asupra copilului şi totuşi *el* cu o adâncă seninătate, strivindu-şi lacrima nevinovăţiei în colţul pleoapelor fierbinţi, ţipă cu o putere neobişnuită:

— „N'am furat eu inelul!"

Şi maică-sa l-a înţeles. Dar ameninţarea este tiranică; jupânul a chibzuit lucrurile bine, are martori.

Şi în Sâmbăta Paştelor, Ancuţa primi zapisul nou, angajându-şi copilul încă pe un an la jupânul Leibovici. De acum înţeleseră cât de scump vor plăti „bunătatea" Ovreului.

— — — — — —

Târziu de tot, în noaptea Invierii, când Leibovici, frământat de visuri urîte, dormea vărsând din trupu-i stropi de sudoare, Nicolae din culcuşul lui din bucătărie văzuse Invierea şi glasul lui primise în note Dumnezeeşti minunea şi liniştit, copilul simţea cum peste sufletul lui se sloboade pacea şi fericirea.

SANDU PLAVIE
Lic. în litere.
— Bucureşti. —

L. A. N. C. — Bihor

In ziua de 18 Ianuarie 1931 s'a constituit organizaţia L. A. N. C., în comuna Cărpinet, plasa Vaşcău, jud. Bihor, *alegându-se următorul comitet:*

Vicepreş.: Gh. Hoza Oniţa; *secretar:* Alex. Micula, Gh. Boleac Ghiurca; *membrii:* M. F. Ivanovici, M. Ienciu, N. Ienciu lui Ghiurii, T. Pădurean, I. Ienciu a Piţului, N. Pat, Gh. Rengle, T. Ivancea şi A. Ienciu, *preşedntele urmând să fie ales mai târziu, cel care va fi găsit mai vrednic şi mai iubit, de oamenii din partea locului.*

Cu ocazia constituirii, dl Miron Ivănescu, student, a adus la cunoştinţă celor prezenţi, scrisoarea dlui prof. I. C. Cătuneanu, de îndemn la acţiune; a arătat apoi necesitatea organizării L. A. N. C., explicând programa L. A. N. C. Cu toţii şi-au manifestat dorinţa fermă de-a se înscrie în L. A. N. C., înaintând procesul verbal de constituire şi tabloul celor înscrişi, şi dlui prof. I. C. Cătuneanu.

Propaganda de organizare a început şi'n judeţul Bihor, unde oamenii de asemenea sunt sătui de partidele politice înstrăinate şi fără nici o dragoste faţă de pământul strămoşesc şi faţă de poporul românesc.

Excrocherie jidănească

Incă prin anul 1925—26 sau 1924—25, Jidanul *S. Ausländer*, mare bogătaş din satul *Cireş*, jud. Storojineţ, a vandut vreo 100—140 de fălci, hectare de pământ mai multor Români din Cireş şi împrejurime, în modul următor:

După ce i-a încântat, Jidanul, pe sărmanii oameni, cu fel de fel de vorbe măgulitoare şi viclene, de vulpe bătrână, le-a dat pământul, luându-le banii, nenorocind astfel pe mulţi cari au cumpărat pământ dela el şi cari azi sufer şi îşi muşcă pumnii de necaz, că nu şi-au dat seama de ceeace au făcut, de s'au lăsat înşelaţi de acest Jidan infam şi păcătos.

Jidanul a vândut pământul şi a primit banii dela oameni, *însă nu le-a dat contractele de vânzare*, fapt care să-i facă pe bieţii oameni, ca la eventuale ocazii şi momente prielnice, să-i împiedice de a poseda în drept, ca proprietate a lor, acest pământ.

Şi aşa, de azi pe mâine amânând Jidanul facerea contractelor şi nimeni dintre creştini neinteresându-se de ele, au trecut cinci ani de zile şi ele tot nu-s gata.

Deabia mai dăunăzi, în una din ultimele luni ale anului 1930, aducându-i-se cazul, la cunoştinţă, bravului şi neînfricatului luptător al L. A. N. C., confratelui nostru sufletesc şi iubit, D-lui *Theodor Tcaciuc* advocat, — chestiunea a fost pusă în mişcare, făcându-se cercetările cuvenite de către Parchetul Tribunalului Storojineţ.

Am uitat să amintesc, că acest Jidan, S. Ausländer, care mi se pare că nu ştie că trăieşte în Ţara Românească, se purta într'un mod cu totul bestial şi canibalic cu oamenii cari veniau să-şi ceară contractele.

Astfel, pe mulţi oameni, când veniau după contracte, îi huiduia şi le arăta uşa, scoţându-i, chiar de spate, afară din palatul lui.

De neuitat este faptul că bietul creştin Dumitru Zlotar, mergând cu soţia sa la susnumitul harhar, ca să vadă şi să întrebe ce-i cu contractul lui, ca drept răspuns Jidanul a scos-o pe soţia acestuia, de spate, afară, iar bietului creştin că n'a sărit pe fereastră poate de frica Jidanului, i-a dat două palme zdravene, în loc de contract.

Domnilor miniştri şi domnilor parlamentari, ce ziceţi la asta? Se poate ca Românii noştri, cu drept, să n'aibă drept în propria lor ţară, nici a deschide gura măcar?

Inv. V. BOTEZAT
— Storojineţ. —

O Jidancă din Ungaria, despre Jidanii din Ardeal.

— Destăinuiri senzaţionale —

„Acum câtva timp — când se făcea operaţiunea recensământului în Ardeal — o misionară din Budapesta, văduva lui Villi Vàzsonyi, a vizitat toate centrele minoritare.

După această călătorie de propagandă, iată ce interesante declaraţii a făcut d-na Vàzsonyi corespondentului ziarului „Egyenlöség" din Budapesta (Nr. din 31 Ian. a. c.):

„La Oradea a constatat că Evreimea sprijină şi este în nota politicii minoritare maghiare. Intre Evreii şi Ungurii din localitate domneşte cea mai perfectă comunitate.

Pe drumul pe care l-am făcut în Ardeal — spune conferenţiara, — cred că am îndeplinit şi o misiune. Le-am dus *coreligionarilor mei Evrei* ceva din splendoarea Ungariei de odinioară şi amintirea libertăţii ei. *Am constatat din ochii aprinşi, din suflete, din aplauze, că drumul meu n'a fost zadarnic.*

Călătoria mea prin Ardeal a fost făcută în timpul operaţiunii recensământului. Guvernul român a oferit Evreilor posibilitatea de a se declara de naţionalitate maghiară; aceasta înseamnă că peste tot, Evreii cu multă mândrie s'au declarat pentru menţinerea naţionalităţii maghiare.

Ba mai mult, am fost chiar martora unor întâmplări fericite şi anume, am văzut cum, — *când la postul de radio-emisiune din Budapesta se cântă „imnul maghiar", coreligionarii mei din Ardeal cu ochii plini de lacrămi, se ridică de pe scaune şi-l ascultă stând în picioare*".

Şi — totuşi — populaţia evreiască din acea regiune pretinde că ar fi dovedit dela unire încoace sentimente de loialitate faţă de Români.

Iată că o misionară din Budapesta prezintă pe Evreii din Ardeal, ca pe cei mai înfocaţi agenţi maghiari iredentişti, care ascultă cu evlavie la radio, — atât de răspândit în provinciile alipite, — „imnul maghiar"!".

(*„Universul"*).

Din oglinda politicianilor.

Sub firma băncii Jidanului Blank,

stau în anul 1931, următorii:

C. Argetoianu, trecut prin toate partidele, fost ministru, cel cu „ritmul nou";
Gr. Iunian fost ministru naţional-ţărănist;
Alex. Vaida Voevod, fost ministru naţional-ţărănist;
N. Tabacovici;
V. Râmniceanu;
S. Rosenthal-Jidan;
R. Schöpkez-Jidan, parlamentar naţional-ţărănist;
G. Cantacuzino;
Gr. G. Duca; fratele şefului partidului liberal;
I. Pillat, fost deputat liberal;
G. Kapri şi Gr. Staicovici.

Asociaţia studenţilor români din Paris

Reproducem din *„Universul"*:

„Asociaţia studenţilor români din Paris, şi-a ţinut la 25 Ianuarie adunarea anuală.

Infiinţată în Aprilie trecut, această asociaţie îşi propune să întrunească pe toţi studenţii **români** *din Paris*, fără deosebire. ***Activitatea ei e cu desăvârşire consacrată*** *chestiunilor corporative, care privesc tinerimea universitară: ea înţelege să activeze pe terenul naţional, stăruindu-se prin conferenţe publice, festivaluri, etc., să contribue, prin propagandă mai ales în cercurile studenţeşti, la cunoaşterea* României sub adevărul ei aspect.

Adunarea generală a aprobat descărcarea fostului comitet, şi a ales un nou comitet compus din: d-ra Nanu, d-nii H. Askenazy, A. Costieni, A. Doncescu, R. Filderman, A. Fischer, G. Hagi-Theodoraky, I. Levy, A. Naftalisohn şi N. Tancoviceanu, sub preşedinţia dlui Constantin Angelescu".

?

Scrisoare desc ă Dlui Ministru de Interne

Dela tribuna acestei reviste am semnalat totdeauna abuzurile cari se fac în administrația țării. Nici odată nu s'au reparat greșelile săvârșite și nu s'a căutat măcar să se satisfacă, prin măsuri energice, simțul lezat al demnității naționale.

Domnule Ministru,

Sunteți purtătorul decorației Mihai Viteazul, și dacă nu ca Ministru, aveți datoria de Cavaler al Ordinului să păziți cu sfințenie principiul pentru care 800.000 au dat suprema jertfă de sânge.

Suntem la 12 ani după unire și trăim în continuă umilință. Imaginația nu poate întrece trista realitate. Ni se spune a fiece pas, că ce zice „apusul" luminat și civilizat? Intreb ce ar zice apusul dacă în părțile lor s'ar săvârși faptul care îl relatăm mai jos.

Un notar de origine jidovească, cu un trecut foarte dubios, este, atotputernic în comuna *Feleac*, la 7 km. de metropola Ardealului (Cluj) și tot la atâția km. de Directoratul Ministerial.

In corespondența oficială a notariatului comunei D-sa se folosește de limba ungurească. Dacă doriți documente, căutați-l de ex. pe cel cu Nr. 955/1. IX. 1930, adresat Primarului comunei.

Domnule Ministru, nu aveți nimic de zis?

Am ajuns ca în țara aceasta să nu ni se mai respecte nici dreptul de stat național. Un Jidan, care răspunde la numele de Török, lucrează cum vrea, în sovietul lui, într'o comună pur românească Feleacul.

Acesta este un document al vremii. De altfel în județul Cluj sunt 58 notariate:

27 ocupate de Români;
15 ocupate de Jidani;
12 ocupate de Unguri;
4 vacante.

Cele vacante 2 sunt conduse de Jidani, 1 de Unguri și 1 de Români. Județul în majoritate sdrobitoare e format din Români, cari au suferit atât, pentru cauza națională. Notarii Jidani ocupă posturi în notariate aproape pur românești. Atâta timp cât notarii români sunt șomeri, străinii se lăfăiesc, ne sfidează și lucrează temeinic la dărâmarea temeliei statului român. Lucrează încet și sigur să destrame sufletul românesc, care a fost și trebue să fie baza Țării Românești.

Domnule Mihalache, purtător al Ordinului Mihai Viteazul, e momentul să judecați așa cum vă dicta umezeala tranșeelor și cum dictează glia îngrășată cu sângele acelora cari și-au făcut datoria pe câmpurile de luptă.

Dr. ION LIVEZAN
— Cluj. —

In ziua de 26 Februarie a avut loc la Storojineț, Congresul județean Cuzist, pentru care s'a făcut următoarea chemare:

„Liga Apărării Naționale Creștine.

Frați Creștini,

In ziua de Joi 26 Februarie 1931, ora 12 dim. va avea loc în Storojineț în curtea restaurantului creștin „Bidneac" CONGRESUL JUDEȚEAN CUZIST. La acest congres va lua parte Marele Apostol al Creștinătății, prof. univ. A. C. CUZA, înconjurat de toți fruntașii cuziști din Bucovina și din alte părți ale Țării.

Veniți toți creștinii fără deosebire la acest congres, să-l auziți pe acela care vă va desrobi!

Veniți toți cei înșelați și sărăciți de partidele politice jidovite.

Veniți toți cei storși de cămătari și de băncile Jidanilor și ale partidelor.

Veniți toți cei ce voiți să nu vă ajungă copiii pe drumuri și să vă blasteme!

Veniți toți creștinii uniți pentru apărarea devizei noastre: „Hristos, Regele, Națiunea".

Veniți toți cei ce credeți în Hristos, să cereți dreptate.

Veniți în ordine și liniște, dar cu curaj și demnitate.

LIGA APĂRĂRII NAȚIONALE CREȘTINE
Județul Storojineț".

*

In numărul de 15 Martie, vom da amănunte.

Kalman Blumenfeld

D. Kalman Blumenfeld a cerut ministerului justiției să-i încuviințeze schimbarea numelui.

Și anume, — pretextând că i se spune de foarte multă vreme, Clément în loc de Kalman și Blum (ca și bărbatul de stat al Franței, d. Léon Blum), în loc de Blumenfeld — a propus să i se admită ca pe viitor să semneze Clément Blum.

Această semnătură urmează desigur să o utilizeze în cazurile când nu preferă să păstreze sortul de camuflaj adoptat în redacția „Adevărului" și „Dimineței", unde scrie sub numele de botez ad hoc „Scrutator".

Cererea petiționarului și-a primit Miercuri avizul conform.

I s'a refuzat anume, principial. schimbarea numelui propriu zis din Kalman în Clément — deoarece legea română interzice formal schimbarea numelor de „botez", dar i s'a aprobat, iarăși principial (și sub rezerva opozițiilor ce s'ar face la această prescurtare de nume) schimbarea numelui de Blumenfeld în Blum.

Astfel că „Scrutatorul" ziarelor din Sărindar se va putea numi în viitor — dacă va stărui în cerere și dacă nu va întâmpina vreo opoziție — d. Kalman Blum.

Dl. Amancei ne roagă să publicăm că lucrarea D-sale: „Ce TREBUE SĂ ȘTIE ORICE CREȘTIN", despre care am scris și noi în această revistă, de abia acum s'a pus în lucru și nu va putea fi gata până prin Iunie. Cei cari au trimis bani, vor primi-o, iar cei cari nu au trimes până acuma, NICI SĂ NU MAI TRIMITĂ, căci s'au pus în lucru numai atâtea exemplare câte comenzi, cu banii în mână, s'au primit.

Doctrina și programul L. A. N. C.

se află la redacția revistei »Infrățirea »Românească« - Cluj, str. Bob Nr. 7, — tipărite în broșură, ce costă lei 2

Fiecare conducător de organizație L. A. N. C., este dator să-și procure numărul trebuincios, spre a-l răspândi printre aderenții noștri.